

Sé què penses i et deformato la mirada

Anna Brasó

Más cerca. Dramatúrgia: Esteve Ferrer i Anthony Blake. Direcció escènica: Esteve Ferrer. Ajudant de direcció: Miguel Foronda. Textos: Aitor Tejada. Escenografia i utilitatge: Ferrer, Jiménez i Blake. Il·luminació: Esteve Ferrer i Alonso Lainez. Intèrpret: Anthony Blake. Club Capitol, Sala 1, del 24 d'octubre al 9 de desembre de 2007.

Un cop més, el Club Capitol acull al seu si les gestes d'un mag. Aquest cop és el torn de qui és considerat un dels cinc millors mentalistes del món: Anthony Blake. Després dels seus dos darrers espectacles de gran format, *Lo saben todo de ti* i *Espíritu*, Blake parteix del desig d'apropar-se al seu públic, de qui vol estar, com diu el títol, més a prop. I hi pot haver una manera millor de començar a fer-se més pròxim a l'espectador que entrar per la porta per on aquest ha entrat i donar-li la mà abans de pujar a l'escenari? Aquestes salutacions inicials li serveixen no només per repartir entre els assistents el material que farà servir en alguns dels números (boles, sobres amb prediccions...), sinó també per començar a sorprendre l'espectador tot endevinant noms i cognoms d'alguna de les persones que saluda.

Aquest mag, nascut a Oviedo i alumne de Thierry Malherbe, Julia Carrouthers i Augusto Carreras (Chacho), fa un recorregut per les diverses facetes del mentalisme: la telepatia, les prediccions, la telequinèsia i la vidència, endevina racons del teu passat, el

futur immediat, gustos musicals, desitjos i projectes; encerta la quantitat de diners que duus a la butxaca, i és capaç de fer que una persona percebi de dues maneres totalment diferents un mateix retrat de dona. I tot això, que sembla impossible, esdevé palpable, real, i quan creus que aquest mentalista ja no et pot sorprendre més, ho torna a fer, eixamplant, una vegada i una altra, els límits de la imaginació.

Amb un ritme àgil i dinàmic, Blake persuadeix l'espectador i aconsegueix que, fins i tot els més agnòstics, acabin entregant-se totalment a l'atmosfera misteriosa que crea.

Comença endevinant quin dels cinc espectadors que surten a l'escenari ha agafat l'única bola platejada que hi havia al sac; després endevina on volen anar de viatge dos voluntaris del públic; també encerta quins objectes d'unes fotografies criden més l'atenció a dos espectadors, i aconsegueix construir una atmosfera ben íntima en dir que els utensilis fotografiats són l'herència que la seva besàvia va deixar a l'àvia i aquesta, a la mare del mentalista. Tal vegada, el número

que més sorprèn és aquell en què, després que Blake li xiuxiegui repetidament «els ulls ho llegeixen però la ment ho interpreta», una espectadora descriu un retrat de manera totalment oposada a allò que el públic i ella mateixa acaben de veure: si tenia els ulls oberts diu que eren tancats; si tenia la boca tancada diu que la tenia oberta; si transmetia tendresa diu que hi ha vist ràbia. Immediatament després de sortir de l'estat hipnòtic, l'espectadora torna a fer la descripció i, en aquest cas, correspon al que el públic i ella poden veure.

Al llarg de l'espectacle també hi ha lloc per a la diversió, quan el públic juga a passar-se diversos globus blancs amb els quals lúdicament s'escolliran els següents participants. De fet, la diversió va tenir dosis afegides l'últim dia de representació a la Sala Capitol perquè els membres de l'equip, per celebrar-ho, van preparar algunes sorpreses per al mag: van tirar a platea més globus del compte, van posar tot de bosses de dolços dins de la caixa forta que s'obre en el darrer dels jocs i van abocar vodka en comptes d'aigua al got de Blake.

La representació del mag està realment ben travada i, com si anés fent una trena, enllaça un truc amb un altre i basteix un espectacle sòlid, entretingut, sorprenent i àgil, i això darrer és difícil d'aconseguir quan la participació del públic és tan freqüent i necessària.

L'escenografia és realment senzilla, tan sols està integrada pels utensilis que al llarg de l'espectacle s'han d'utilitzar: una caixa forta, una taula amb un cistell amb cabdells de llana, dos cavallets amb les fotografies dels objectes que formen part de les herències de l'àvia i la besàvia, un globus terraqui, una pissarra amb l'esfera d'un rellotge sense agulles i un rellotge dels antics. Tot, però, en un principi està cobert amb teles negres que es descobreixen de mica en mica, a mesura

que avança l'actuació.

La il·luminació és feta a base de focus que segueixen els moviments del mag i que il·luminen els espectadors que intervien en l'espectacle.

La interpretació de Blake, que va guanyar dos anys consecutius el Premi Dunninger de la PEA (Psychic Entertainers Association) com a Millor Mentalista, és realment fantàstica, dotada de proximitat i cordialitat, de familiaritat i respecte, fent un espectacle on allò que és primordial no és el lluïment personal, sinó el gaudi del públic. A més, aconseguix anar creant de mica en mica una atmosfera on ser agnòstic és difícil, on tot empeny a creure que tot és possible.

Abans que s'apaguin els llums Anthony Blake afirma que el que s'ha vist al llarg de l'espectacle és fruit de la imaginació de l'espectador, advertiment que és del tot necessari, perquè el mentalisme és un d'aquells racons de la màgia on les persones podem tendir a creure que no hi ha truc, un truc que tanmateix ha d'existir per fer volar la imaginació fins aquell indret on succeeixen, de manera del tot versemblant, coses tan misterioses com que algú et digui que sap què penses i et deformi la mirada... i aquesta és la màgia.
